

store Farer baade i moralsk og i sanitær Henseende der kunne følge af, at en saadan Læge ikke kan standses i sin Virksomhed. Jeg taler ikke her alene om de Læger, der have gjort sig skyldige i Forbrydelser, hvor det jo nærmest er en moralsk Virkning, der kan følge af, at de vedblive at praktisere, men navnlig om saadanne Læger, som ere hengivne enten til Morfinisme eller Druktenstab eller deslige, eller som, hvad der ogsaa er forekommet, ere sindssyge. Naar man nu altsaa vil spørge om den Maade, hvorpaa man skal nærmere ordne dette Forhold, saa mener jeg, at det finder en ret naturlig Plads i denne Lov, fordi den i det hele, naar den indretter et overordnet Sundhedsraad, ogsaa naturlig maa komme til at handle om dettes Magt og Myndighed og om den Rolle, det overhovedet skal spille for den sanitære Tilstand her i Landet. Jeg vil gøre den Bemærkning, at jeg ikke kan underskrive de Ytringer, som jævnlig fremkomme om, at Læger maa stilles ganske ved Siden af andre næringsdrivende og derfor ikke maa underkastes anden Kontrol end andre næringsdrivende. Det er en Betragtning, jeg ikke kan gaa ind paa, thi efter min Mening kan man ikke forsvare Forbud mod Kvassalveri og deslige, dersom man vil stille sig paa det Standpunkt. Det kan kun forsvares, naar man stiller sig paa det Standpunkt, at et ordnet Medicinalvæsen er umuligt, naar en saadan Frihed med Hensyn til Lægepraksis finder Sted, og at et ordnet Medicinalvæsen kun lader sig gennemføre ved at skabe en Stab af særlig jagtyndige Mænd. Men dette samme Hensyn kræver ogsaa, at disse Mænd søle sig som Led af Medicinalordningen, og som en Følge deraf til en vis Grad ere underkastede Kontrol. Derfor mener jeg, at Retten for det offentlige til at fordrø at have en særlig Kontrol med de praktiserende Læger hænger paa det nøjeste sammen med det Monopol, om man saa kan udtrykke sig, som Lægerne have, og som jeg mener, de bør have, hvad der er bekendt nok, da jeg ved mange Lejligheder har forsvaret dette. — Naar man spørger om, hvorledes denne Indgriben skal ordnes, skal jeg kun bemærke, at jeg i det hele taget kan gaa ind paa det Forslag, der er stillet af det ærede Udvalg. Jeg har ikke noget særdeles imod, at Lægen kan forlange paa den Maade, som

her er foreslaaet, at Sagen bringes for Domstolene. Det kan jo maasse hændes, at der da kan være Tilfælde, hvor det juridiske Bevis brister i et Djeblit, hvor det egentlig ikke burde briste, men jeg vil gaa ud fra, at det kun vil blive i ganske særlige Undtagelsestilfælde. Og det, at man overhovedet faar Afgang til at berøve en skadelig eller uværdig Læge Ret til at praktisere, anser jeg for at være et saa stort Gode, at selv om jeg kunde finde, at der er en eller anden Ulempe ved det foreslaaede, maa jeg i høj Grad foretrække det frem for at blive staaende ved den nuværende Tingenes Tilstand.

De særlige Bemærkninger, der ere gjorte af den ærede sidste Taler, ere jo nærmest rettede til Udvalget, og det maa altsaa blive Udvalget, som faar at afgøre, hvilken Vægt der skal lægges paa dem. Det forekommer mig imidlertid ikke, at der i disse Bemærkninger egentlig var meget, som kunde foranledige til Forandringer. Jeg mener nemlig, at det vil følge omtrent af Sagens Natur, selv om Forslaget ikke bliver redigeret anderledes, end det her er foreslaaet, at disse materielle Forbrydelser eller Fejl og Mangler, som berettigede Domstolene til at fratagende en Læge jus practicoandi, ville af sig selv ogsaa blive normgivende for Kollegiet eller Medicinalraadet, fordi Lægen naturligvis, naar Medicinalraadet skal finde paa at indstille ham til Fortabelsen af jus practicoandi af andre Grunde, vil sige: Nej, lad os saa gaa til Domstolene. Han vil vide, at der vil Berettigelsen ikke kunne fratages ham, naar denne Fratagelse ikke hviler paa en af de Grunde, som nævnes her. Derfor tror jeg, at det vil være en naturlig Refleksvirkning, om jeg tør udtrykke mig saaledes, som det staar her, og at der ikke i Praksis vil kunne opstaa nogen Banskethed eller Ulempe paa dette Gebet.

Dernæst maa jeg rigtignok anse det for at være i den Grad givet, at det næppe behøver nærmere at udtales, at selve Medicinalraadet skal være med til at vedtage Beslutningen, og det vil dog vistnok næppe nogen Sinde falde nogen ind at fortolke de Ord, som staa i Endringsforslaget saaledes, at det kun skal være samtlige lægekyndige tilforordnede, som det kommer an paa, og som skulle være til Stede, men at derimod Me-